

BE - PREPARED

INTERNATIONAL

SCOUT ASSOCIATION

REGENSBURG

JUBILEE'S ISSUE

1945

18TH AUGUST

1946

SCOUTS AND GUIDES

It is with great satisfaction and pride that I salute the Boy and Girl Scouts of this camp. Having once served in the scouting program in America, I have a knowledge of your work and of the high ideals in back of the scouting program.

I believe scouting to be the most widely developed, and the most highly desirable association in the modern world, and undoubtedly this splendid work has done more to influence good clean healthful living among boys and girls, than any other organization.

I admonish all the leaders in this fine work to redouble their efforts in providing a wider and a more full scouting program for the splendid youths in our camp.

You boys and girls, represent to me, the future of Europe, and the morals and principles of scouthood can lead your lives into worthy man and womanhood.

Your work has my support and I hope your program will expand to include every boy and girl in our entire community.

C. E. Wheeler,
Director

DEAR SCOUTS AND GUIDES

I have great pleasure in congratulating you on the first number of your Scoutpaper, especially as I can

congratulate all members and not any special group of our organisation!

We have to forget, that we are Ukrainian or Polish or Greek-Orthodox scouts, for the simple reason, that we are Scouts and guides and they are found all over the world.

We cannot build a new world organisation without understanding and appreciating each other and where do you get this opportunity as in our world — organisation, which we are all as brothers and sisters.

If each one of us can live up to this ideal and if our newspaper reminds us of there ideals, then you will have achieved a great deal!

W. Sadée,
Welfare Officer

ernational Scouts Association

5 two Baltic scoutmasters, Mr. [unclear] an, and Mr. ZEMGALS, an Lat- in the Foreigners' Club at Re- it would be good to start orga- of the different national com- ; before they made connections with UNRRA, Miss SMITH, an American, who has been a scout for many years, took the matter into his hands and promised to discuss it with the Military Govern- ment. Before long the first group was formed by the Lithuanian scouts with their scoutmaster Mr. JONAITIS. UNRRA got authorization to organize an International

Scouting under the condition that the meetings of the scouts should be held without exception on the terri- tory of „Messerschmitt“ estate which belonged to UNRRA at that time. Soon the existing scouts groups were joined by the Polish scouts with their scoutmaster Mr. CZERWINSKI. Then Mr. PURDY the then director of UNRRA appointed Miss PFROMMER tutoress of the Scouting supervisor.

Soon after it three new by organized scouts groups joined the organization, with the Ukrainian group with their scoutmaster Mr. HANUSHEWSKYJ, the Russian group with their scoutmaster Mr. KIRY, and White- Ruthenian group with their scoutmaster KUSCHELL. The suggestion had been made by UNRRA that all na- tional scouts groups should unite into one international Scouts organization.

Sternuous scouts work began in November 1945 when Ganghofer-Siedlung had become the UNRRA DP's center for all national groups.

By January 15, 1946 the organization of scouting has been completed by constituting the International Scouts consisting of:

ASSOCIATION DIRECTORSHIP

In spring 1946 Mr. Chief Scoutmaster Hanuszewsky. Deputy Chief Scoutmaster Jonaitis; Secretary Scout- master Zemgals; Members Scoutmaster Lusin; Treas- urer Scoutmaster Kuschiell, left the Ganghofersiedlung.

The present Association direktorship is: Chief SM. M. Ivanenko; Secretary A. Zemgals; Members B. Lusin; Treasurer Czerwinski.

Scoutmaster
Hanuszewskyj
Chief in spring 1946

Scoutmaster
Stefan Czerwinski
Member of Association
and Polish Scouts
leader

Scoutmaster Boris Lusin
Member of Association
and Greek-Orthodox
Scouts leader

31. May 1946

General Bulletin No. 53

SUBJECT: Scouting.

1. This office has received many inquiries concerning formation of youth groups. It cannot be emphasized too much that care must be exercised with all these groups and close supervision maintained. Disturbing reports are coming in of militaristic trends among scout troupes already formed. We are in danger of having a zone-wide ban placed on Boy Scouts if more such instances come to the attention of the military.

2. It is hoped that we will have working with us in the US Zone very shortly representatives of the World Association of Girl Guides and Girl Scouts to assist in organizing, training and supervision of companies in DP centers.

3. Organization of scouting for boys and girls in Displaced Persons centers does not imply any accepted official affiliation of these groups with any national or international bureau. Organization should be carried out entirely on a local basis along a scouting type pattern. entirely on a local outumlhwyrdgovumlhwyrdg

4. Attached is a broad outline for scouting which is for the guidance of Team Directors in ensuring that Scout Troops organized in Camps do, in fact, follow programmes on the lines of Scouting. If so called Scout Troops do not follow such an outline they should not be referred to as „Scout Troops“, and should not be allowed to exist.

J. H. Whiting,
Zone Director

Scouting in assembly centres

There is no reason why Scouting following the broad outline summarised above, should not be carried on in Assembly Centres. The following points, however, should be observed:

VIII. PROMISE AND LAW: Normally, every boy joining a Scout Troop takes an oath in the following terms:

„On my honour I promise that I will do my best
To do my duty to my country
To help other people at all times
To obey the Scout Law.“

Instances have occurred when this oath has been distorted and replaced by another for the purpose of giving the movement a political aspect.

To obviate this one of two alternatives may be followed:

- a) The Scout method may be used simply as a training system, no oath of any kind being taken.
- b) A temporary form of promise may be used substituting the word „heighbour“ for „country“. Similarly, in the second Scout Law which reads:

„A Scout is loyal to his country, his Scouters, his parents, his employers and those under him“. the word „country“ should be replaced by the phrase „the community in which he is living.“

IX. CAMPING, HIKES, etc.: Scouting activities taking the boys outside the immediate vicinity of the Assembly Centro, may be undertaken only with the expressed approval of the Centre Director. The Centre Director should make certain that such activities will not be in conflict with local military policy or directive.

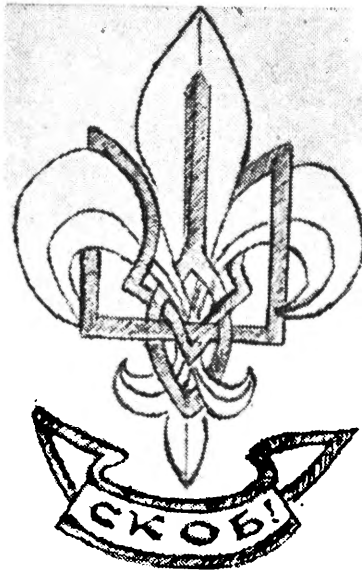
X. UNIFORM: A scarf or neckerchief of the same colour for each member of the Troop should be considered as sufficient uniform for D. P. Scouts.

XI. LITERATURE: Every effort is being made to secure a supply of Scout manuals in the appropriate languages for the use of Assembly Centre Troops.

BADGE SHEETS: Sheets showing designs for proficiency badges together with the qualifications required to win them are being prepared and will be forwarded as soon as they are ready.

Гей пластуни,

гей юнаки!

До вас, молоді українські пластуни!

Вже сам пластовий ключ «Скоб» вказує, до яких ідеалів стремить Пласт. Він бажає не лише виховати молодь, але також впливати на старше громадянство, щоб і воно засвоїло собі пластові ідеї, примінювало їх у житті та щоб сталося через те повновартіє. Очевидно пластова організація в кожній країні має свій національний характер, хоч у підставах лежить спільна всім пластовим організаціям, ідея. На повстання і розвій Українського Пласту впливали спеціальні українські обставини. Доля Пласту була тісно зв'язана з цілим українським народом і разом з ним пережив Пласт добрі і злі хвилини.

Ідея пластова запустила глибокі коріння серед української молоді, так що не диво, що вона маючи змогу тепер, тут на чужині відновити пластову діяльність, радо з запалом взялася до праці. Молодь вчиться в Пласті не тільки карності й дисципліни, але любові до своїх родичів, любові до свого народу й рідного краю. Пластун має не тільки виконувати свої обов'язки в школі, чи в шкільному житті, але він мусить вміти не лише собі допомогти, але помагати також своєму оточенню і завжди пам'ятати про добре діло.

Пластуни своєю бадьорістю, гарним настроям мають не лише в Пласті переживати гарні дні, але мають своєю позитивністю протидіяти, шкідливим впливам на емігрантії.

Також завданням Пласту є причинитися, щоб український нарід полишив по собі якнайкращу славу тут на чужині, щоб ми не потребували виступитися своїх поступків, коли вернемось на рідну землю. А як би доля кинула нас на довгий час скитальщини, по чужих краях, тоді пластуни мають бути першими піонерами, що своїм прикладом мають заохочувати нашу еміграцію до плідної праці над улагодженням свого життя.

Українські Пластунки і Пластуни! Пам'ятайте, що українське громадянство з гордістю дивиться на Вас і на Ваші успішні змагання. Втягайте в свої ряди якнайширші круги української молоді! Ваше завзяття і змагання хай будуть прикладом для всіх. Будучність нашого народу в Краю та на чужині буде у великій мірі залежати від цього, як багато молоді і старшого громадянства буде поступати після пластової ідеї і кличів.

Инж. Артимович.

ПЛАСТОВА ПІСНЯ

(На арію «2-га чета»)

**МИ ПЛАТУНИ ІЗ РЕГЕНСБУРГА,
МИ ЛЮБИМ ВОЛЮ, ЛЮБИМ СВІТ,
БО МИ Е ГОРДИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЦВІТ.**

**У ПЛАСТІ ДРУЖНЕ ЖИТТЯ,
У ПЛАСТІ СПІВАЕМО.
ІЦАСЛИВИЙ ТУТ КОЖНИЙ ПЛАТУН,
БІДИ НЕ ЗНАЕМО.**

**БУДЕМ СТАРАТИСЬ, ІЦОБ ДО ПЛАСТУ
МИ ПРИЕДНАЛИ УСІХ ЮНАКІВ;
ІЦОБ ВОНИ СТАЛИ ПЛАТУНАМИ,
ІЦОБ ПРИСТАВАЛИ ДО НАШИХ ГУРТКІВ.**

**У ПЛАСТІ ДРУЖНЕ ЖИТТЯ,
У ПЛАСТІ СПІВАЕМО.
ІЦАСЛИВИЙ ТУТ КОЖНИЙ ПЛАТУН,
БІДИ НЕ ЗНАЕМО.**

ПРИЙДЕ ПОРА

**ПРИЙДЕ ПОРА І ГАЙ ЗАЗЕЛЕНІЄ,
І НАС ОСЯЄ СОНЦЕ ВЕСНЯНЕ,
РОЗБУДИТЬСЯ У ДУШАХ НАШИХ СПОМИН,
ПРО РІДНИЙ КРАЙ І ІЦАСТЯ ЗОЛОТЕ.**

**ПРО ІЦАСТЯ ТЕ, ІЦО ДАВНО ЗАБАРИЛОСЬ,
БЛУКАЄ ДЕСЬ В ДАЛЕКІЙ СТОРОНІ.
О, КРАЮ МІЙ, УСЕ ТАКИЙ ПРЕКРАСНИЙ,
В ЮНАЦЬКИХ СНАХ ВВИЖАЄШСЯ МЕНІ!**

**ПРИЙДЕ ПОРА, МИ ВІРИМО ЗАВЗЯТО,
У РІДНИЙ КРАЙ ПРОМОСТИМО МИ ШЛЯХ,
ЗБИРАТИМЕМО МАКИ ПУРПУРОВІ,
ЗАСІЯНІ НА РІДНИХ НАМ ПОЛЯХ.**

**МИ ВІРИМО — ПРИЙДЕ ІЦЕ ЧАС ВЕЛИКИЙ,
ЗАМЕРЕХТИТЬ У СЯЙВІ РІДНИЙ ХРАМ.
— НАДІЄ ВСІХ, ПРЕСКОРБНА БОЖА МАТИ,
ІЦАСТЯ ПОШЛИ УКРАЇНСЬКИМ ПЛАТУНАМ.**

Сквм. БО. ГАН.

Інструкторський курс для сеніорів

Майже двадцятилітня перерва в пластовій праці відсунула більшість наших пластунів сеніорів від практичних пластових занять. Тепер по відновленні пластової організації, коли майже всі сеніори приступили до активної праці — виникла потреба відновити основні відомості з усіх ділянок пластової праці і знання.

В тій цілі організувала О. П. К. Інструкторський Курс у Ноймаркті в дні від 12 до 13 липня ц. р.

З усіх сторін зіїхалися сеніори на цей короткий курорт і провели три дні в таборовій атмосфері, пригадуючи минулі дні свого пластування.

З огляду на те, що 13 вечером почалася Обласна Пластова Стріча, на самі заняття залишилось тільки півтора дні. Цей час вичислено змістовими викладами з пластової ідеології, методики та організації. До успіху цього курсу причинився присутній заступник команданта С. У. П. Е. що в своїх викладах подав дуже цінні вказівки для провадження пластової праці.

В часі табору відбулася сеніорська ватра, де були порушені засадничі проблеми праці сеніорів.

По закінченні курсу всі сеніори взяли участь у стрічі.

Rising of flag
Піднесення прапору.

І сеніори йдуть по «фас».
Old-rovers are going to eat

Виклад.
Weekend

Обласна пластова стріча в Ноймаркті

Затужили Горгани і Черногора за дзвінком юнацьким співом!..

Щораз то буйнішим мохом заростають останні сліди пластових лав, таборів та стріч у рідних Карпатах.

Та не спочиває наша молодь, не замовкне пластова пісня... Нові карні кадри юних борнів, проповідників пластової ідеї, густою мережею покрили непривітну чужину, щоб готовитись до твердого майбутнього життя та стати на заклик Батьківщини.

У тихій закутні баварських лісів, де поселились наші виселенці в оселі пазваній для зв'язку «Нова Говерля» — на гарній лісовій поляні, заселеній численними шатрами, з'організовано першу на чужині Обласну Пластову Стрічу всіх чотирьох уладів імені першого верховного отамана У. П. У. Др. Олександра Тисовського, в дні 13. та 14. VII. 1946.

Обласна Пластова Команда в Регенсбурзі вже заздалегідь перевела докладну підготовку Стрічі.

Вже напередодні цього торжества приїжджають перші учасники цієї стрічі з Оберцен..., а за ними з Пассау, Вайсенбургу, Регенсбургу, Байройту, Форхгайма, Полянтет, Фільзеку, Ноймаркту та Боденверу — разом 363 пластунів, у тому чле-

нів У. У. П. Н. — 83, членів У. У. П. Ю. — 144, членів У. У. С. П. — 84 та членів У. У. П. С. — 48.

Дня 13 липня точно о год. 18-тій піднесенням національного прапору та пл. гимном відкрито стрічу. На окремо-му майдані повівають гурткові та курінні знамена.

Представники пластового сеніорату підпалюють стрічну ватру, якої вогонь не вгасав аж до закриття стрічі.

Цього теж дня відбувся перегляд будови показових шатер, кухонь тощо.

По вечері відбулася весела стрічна ватра. Ясином та мугутім подум'ям занатахкотіла в сумерку вечірня ватра, вносячи в душі приязних дружин, теплий та бадьорий настрій. Кількома пластовими піснями «Гей, ти, Пластуне», — «У мандри, у мандри» розпочалася програма ватри. Командант стрічі привітав приязних на ватрі представників УНРРА. Управи і ради оселі «Нова Говерля» — представники команди СУПЕ та других гостей. З черги слідували продукції майже всіх заступлених на стрічі пластових осередків.

Байройтські пластуни залемонстрували вежі з показом першої помічі, деклямації, пісні та бокс. Регенсбурзькі старші пластуни виставили скеч «Біжліка», веселий бокс та відспівали кілька пісень. Пассауські юначки відтанцювали ін-

Гришкові кава смакує.
Wolf-Cub „Hryc“ drinks coffee

Дорога Матусю!

Вчора я вернувся з нашого табору в Пентлінгу над Дунаєм. Не знаю — чи зможу Тобі все описати, як там було гарно. Велика була для нас радість, як нам братчик зв'язковий сказав, що ми поїдемо до табору. Все десь старші їздять по таборах, а нас малих ніде не пускають. Нам казали багато не набирати зі собою; казали, що буде добре, як ми самі зберемося. Я взяв коц, кофру, плащ, їдунку, ложку (старші казали, що це найважливіше) і пішов з другими під домілку. Найгірше то було нести бараболою, яку мусів кожний принести по 2 кг. Ми не знали, чи поїдемо, бо дощ падав, як з цебра. Але приїхало авто, прийшов пан кошовий, насварив на всіх і дощ перестав падати. Нас залядували всіх на авто разом з баянками, пакунками і так ми поїхали. По дорозі плинули потоки води, бо дощ знову «ляв».

Авто задержалося під горою (дощ як раз перестав падати) і ми мусіли йти пішком до табору. Наші всі манатки їхали на фірі. Дорога була мокра, з дерев капало. Всім нам хотілося плакати, але ніхто не починав. І так прийшли ми до табору серед лісу. Тут були ще пластуни білоруські і ортодокси. Вони залишили нам пусті шатра, а самі попрашавшись з нами відійшли. Дощ далі падав. Всі працювали — сестрички і братчики дуже наробилися, бо мусіли ще одно шатро розіпнати на болоті, кухню збудувати. А ми носили мокре галуззя і стелили в шатрах.

тро розіпнати на болоті, кухню збудувати. А ми носили мокре галуззя і стелили в шатрах.

Ми втомилися, зголодніли, померзли, а що найгірше — якось страх огортав кожного на згадку, що ось тут серед лісу в шатрах на землі будемо спати. Але кожний вважав героя, бо ж ми пластуни.

Вечеря була вже пізно, а ми такі виголоджені їли зі смаком — здавалося, що ще ніколи такої доброї зупи мама не варила, ані в бурсі. Втомлені пішли ми до шатер спати.

Ти, Матусю, кажеш, що я ще малый, але в таборі були наравду діти. Найменших, Гриця і Юрка то все сестричка командант і сестричка писар мусіли вибрати і розбирати. Я вже сам усе собі робив.

Першу ніч я довго буду пам'ятати. Дощ не переставав падати і замочив шатро новачок. Що там було крику!.. Мусіли вночі вставати і шатро латати.

Ще більше було сміху зі стійкового. Найбільше на стійку рвалися наймолодші жовтодзюби. На початок дали малого Грицуня, але він заснув, та не можна було його розбудити! Рано, як ми встали, то не могли себе в шатрі позбирати!... Все було перемішане, ковдри, пластуни, однострій, але найгірше було те, що черевикі наші були в болоті і зовсім мокрі, так що ми три години мусіли сидіти в шатрі босі, а братчики і сестрички сушили все мокре над вогнем.

Гарно нам жилося в таборі, але часом були і тяжкі хвилини. Найгірше, що було, то це ходження по пару разів над Дунай з баньками по воду і то кожний мусів ходити.

Вставання кожного дня рано було о год. 7.30. треба митися, чистити заболочені черевикі. Потім по молитві і піднесенні прапора був сніданок. О, їсти було багато і добре (ми навіть самі варили, бо сестричка від кухні, тільки пильнувала, щоб добре робити). По сніданні робили порядок в шатрах і таборі, а відтак ішли в ліс на гутірку, по гутірці бігали по лісі, збирали черницю, співали... Наймилішою хвилиною був «фас», до нього ніхто не спізнявся і не треба було нікого кликати. А по «репетку» перші ішли наші братчики, вони навіть два рази йшли по «репетку». Але наш найменший товариш Грицуню одного разу просив і собі «репету», та коли дістав зупу, сказав, «я не хотів зупи тільки репету». По обіді казали нам відпочивати, щоб ми не змарніли, а потім знов ішли в ліс на прогульку. Тут переводили пластові гри, співали. І братчик виховник оповідав нам дуже гарні казки. На прогульці наші братчики і сестрички з нами бавилися...

Я вже згадував про стійку, але це ще не все. До десяти год. стійку тримали новаки, а опісля юнаки. Я не боявся, але другі мали великого страху. Одна пластунка перелякалася святоіванської мушки і наробила алярму, що на табор хтось нападає (бо тої ночі мали пластуни білоруські прийти до табору). А другий пластун настрашився паперу і втік зі стійки.

діяльський танець та відсінвали кілька гарних пісень. Оберпценьські юнаки дали м. і. гарно придумані радієві вісті. Фільсек виконав хороводи. Програму ще доповнювали пісні та деклямації інших частин.

Пізно вночі таборовим «Добраніч» закінчилася програма ватри, залишилися в привних незатерте вражіння.

Другого дня стрічі о год. 8 рано відбулася на таборовому майдані полева Служба Божа, в часі якої місцевий хор Сурма відспівав церковні пісні.

Після Служби Божої відбувся гуртковий пластовий марш, в якому взяли участь 19 гуртків. Перші до мети прийшли юнаки з Вайсенбурга та гуртки юначок і старших пластунів з Регенсбурга.

Після маршу відбулася прогулька до поблизького замку, де виголошено доклад про середньовічні замки.

Зараз по обіді відбулася показова сигналізація, в якій взяло участь 8 гуртків.

Згідно з програмою о год. 16-тій відбулося закриття стрічі та зняття пластових знамен і національного прапора.

Підбадьорені на дусі та закріплені в пластовій ідеї роз'їздилися учасники до своїх осередків, жаліючи лише, що час стрічі так швидко минув і їм треба розставатися з ново запізнаними друзями.

М. У.

Новак дбає про чистоту.
Wolf-Cubs is carefully for cleanness

Найбільшим героєм був у нас Грицуньо — найбільший пластун. Була з нього велика потіха.

Наш братчик обозний був дуже добрий, але ми його боялися, бо він дуже голосно говорив, а часом як треба, легко карав.

Останнього дня були святочні вогні, на які з'їхалися родичі, гості, пластуни. І навіть прийшли до нас пластуни латині. Ми всіх гарно прийняли, гості були вдоволені. На вогнях ми і лотжеські скавти виконували програму. Було дуже гарно, шкода, що Ти Матусю цього не бачила. Ці вогні залишають тривалий спомин з першого табору. Для мене був дуже святочний день, бо я підпалював вогонь. Але в усіх нас був жаль, що ці вогні не горять серед наших гір і лісів, там на Україні.

Зараз по прощальних вогнях ми мусіли йти додів — бо табір скінчився. І знову було багато праці, пакувати наплечники, в'язати ковдру, все треба було самому зробити. При тім я скалічив собі пальця, але ми мали братчика санітаря, який все ходив з аптечкою і він мене порятував. Грицеві і Юркові мусіла тейтрчка пакувати.

Додому ми йшли пішки, тільки сестрички і братчики поїхали авто з нашими пакунками.

Дуже жаль було покидати табір, який залишив стільки вражень. Ми верталися зі співом, хоча були помучені.

На другий раз певно знову пустиш мене Моя Мамочко, до табору, бо в таборі дуже добре, ліпше навіть, як у хаті.

Я дуже тужу, Матусю, за Тобою та хоч весело мені було в таборі, тішуся, що скоро Тебе побачу.

Твій Ромцьо.

Новацький Прапор.
Wolf-Cubs' Camp

МАНДРІВНИЦТВО

Мандрівництво — це пластування, а пластування — це підготовка до життя, зарадність у ньому, виявлення своїх сил, досвіду та знання.

Вивчати теоретично мандрівництво — це так, розповідати про спосіб печення та смак печива.

Пластова мандрівка — це перевірка нашого пластового вироблення, в першу чергу практичного, а далі теоретичного; це пластова школа, яка нас і виховує і навчає та ще до того об'єднує в один гурт.

Пластова мандрівка — це не сотні км., це не найвищі верхи, не найбільші міста, це не велике число учасників. Це найкраща форма пластових занять, спроба перевірки пластового закону та практичних пластових вмістей та перевірка фізичної підготовки та можливість гартувати себе.

Це найкоротша дорога до досягнення якнайбільших користей з приналежності до Пласту.

Отче наш — Сокол 1928.
Prayer „Our Lord“

Ніч на Соколі

Чи тямите ті зоряні ночі на Соколі, коли холод проймав до костей, а нічну тишу порушував шум Лімниці й крики нічних птахів й звірят?

Чи пригадуєте нічні стійки в долині над потоком, коли Ви залишалися далеко від табору, самі серед нічної тиші й нічних страхіть?

Кожний, хто перебував таку стійку, не забуде її до кінця життя.

І сьогодні перебуваючи серед баварських лісів, чи Альпійських гір, не тих з голими, дикими скелями й обривами, а серед гір порослих лісом над швидкими потоками, що так дуже нагадують нам наші далекі Карпати — часто насувають спогади про наше минуле.

У табір на Соколі прибув я перший раз 15-ти річним пластуном. Зараз на початку приїзду на наш гурток стійка.

Змучений цілоденною почесною стійкою перед таборовими будинками, мусів я закінчити свою стійку двогодинною нічною вартою, у долині над потоком.

Додаючи собі відваги, пішов я опівночі з провідником стійки в долину. Ніч була темна, непроглядна, в долі шуміла Лімниця й Сокол. Ми знайшли з ліхтаркою будку вартового. І за хвилину я остався сам. Розглядатися не було як, бо довкола чорна темнота. Я весь перемінявся в слух і довів ухом кожний тріск газузки, пошум високих верхів смерік і несласовиті голоси нічних птах. По хвилині я почув холод, обвинувся колом, а що був утомлений цілоденною стійкою на «позір», сів я на порозі будки, тримаючи пальцю міцно в руках. Нараз почув я підозрілий тріскіт газузок десь від потоку, зараз пригадалися мені всі оповідання про вовків і рисів, що ними страшили молодих пластунів на стійці. Стало мені моторошно. Але тріскіт наближався і ставав шораз голоснішим. Ще хвилину і з долини потоку виліз білий ведмідь, звівся на задні лапи і рушив просто на мене. Я виразно бачив отворену пащу з висоломленим язиком і чув його віддих. Я зірвався на рівні ноги й крикнув несвоїм голосом... Ведмідь шез, я збудився й побачив, як від мене втікає таборовий пес Біляк, що ходив з усіма пластунами на стійку. Я мав щастя... За хвилину прийшов провідник стійки на контроль. Я вже не спав. Так саме було колись...

А сьогодні? Лиш у мріях і в снах переносимося в гарні минулі часи, у рідні сторони й у наші зелені Карпатські ліси. Ми хотіли б, щоб наші мрії сталися золотою дійсністю, щоб ми знову могли бігти з піснями на устах у плаї, пнятися на верхи гір, на зустріч сонцю... Що ж? Ми сьогодні далеко від рідної землі; ми в серцях леліємо думки про ті дорогі, ніколи незабутні щасливі дні...

Барнут.

З хроніки Регенсбурзького Коша

В дні 20. III. 46. р. відбулося величаве пластове свято егенсбурзького Коша. На Службі Божій було посвячення кошового прапора. Опісля дефіляда на площу перед пластовою доівку, де відбулося вбивання цв'язків до прапора.

Цього теж дня в лісі в Пентлінг над Дунаєм пластуни по ершій пл. пробі складали при ватрі присягу. Рівнож була ередача кошового прапора для коша.

Другою важливою подією було Свято св. Юрія (5. V. 1946. р.) на площі біля шпиталя. Рано відправлено полеве Богослуження, а опісля дефіляда пластунів. Пополудні були спортові змагання в легкоатлетичній. Вечером у залі відбулась урочиста академія присвячена 35-літтю українського пластового уладу. Свято закінчено святочною ватрою.

Перед вбиванням цв'язків.
Wrapper of nails into flag

Присяга юначок.
Oath of Guides

Полева Служба Бога.
Divine service of St. Georg

Пластуни на Службі Божій на св. Юрія.
35 years of Scouting

Пластові діди в таборі

Знана є всім роля запорізьких дідів у вишколі козаків а Січі.

Ролю таких дідів у підхованні пластового нарібку перерали на себе пластуни - сеніори з багатим досвідом і менше и більше буйним волоссям. Вони є носіями пластової традиції, пластових звичаїв та обрядів і лучниками між «старою ойною» та молодими пластунами. Частіше гострим словом, як вердою рукою, вказують вони пластунам твердий шлях обов'язку.

Але «діди» не тільки критикували. При кожній нагоді ілчилися своїм досвідом й знанням з 20-літніми прихильниками, що вперше покинули хатню вигоду й показали носа а «вітер».

І про давні «файні» часи оповідали тим, що лише вступили на шлях пластової романтики й пригоди:

про те, як Котові-пластунові ковбаса пропала,

про те, як «Лісових Чортів» у пеленках до хресту тримали,

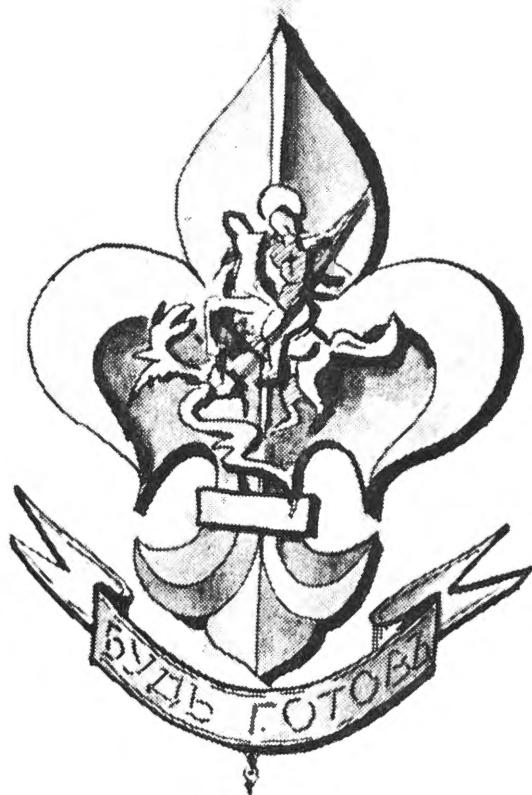
про те, як колись, будучи ще юнаками, вчилися вузли в'язати,

як до місяця на ялиці лелійку вирізували, а ще частіше прошите стрілою серце.

Оповідали і про це, як з пісненою на устах серед бурі і негоди радості життя шукали та як їх манили далекі обрії, несподіванки Великої Пригоди в мандрівці по рідній землі. Згадували стріли та ватри пластового братства.

Тоді ясніли молодечим вогнем очі старих пластунів, ш в гурті молодших пообратили серед альпійських лісів старалися вловити незабутній шум Карпатських смерек і плеск Дністрових вод...

Барнут.

К ДРУЖИНЕ

Начальник дружины
К. Кирий.

*Будь готов, разведчик, к делу честному,
Трубный путь лежит перед тобой,
Глянь же смело в очи неизвестному
Бобрый телом, мыслью и душой.*

Когда буря минувшей войны стихла и вереницы испуганных, рассеянных по всему бывшему театру военных действий, людей, стали оседать по разным городам оккупированной союзными войсками Германии — русские люди стали собираться и думать о том, как устроить совместно свою жизнь в новых условиях на чужбине...

Так, в Регенсбурге, на ряду с другими национальными группами т. н. «перемещенных лиц» или короче «ди-пи» возникла наша Православная Община. Это было приблизительно год назад.

К этому же примерно времени можно отнести и зарождение нашей разведческой дружины. Те из разведчиков и волчат, кто вошел в первое звено и шестерку, помнят хорошо наши первые сборы в помещении городской столовой, которые приходилось проводить почти украдкой, чтобы никому не мешать и чтобы «никто не знал».

И первый костер на Месершмидте, зажженный братской польской дружиной, на котором присут-

ствовали и наши разведчики и волчата, костер, который послужил толчком к развитию международной скаутской солидарности в Регенсбурге — также должны помнить эти первые разведчики и волчата.

Дальше организация поселка, а с ней развитие скаутской работы. Нашлись друзья среди американцев, особенно среди администрации УНРРА и наша разведческая дружина стала быстро расти.

Сегодня 18-го августа мы празднуем годовщину образования международного скаутского комитета в Регенсбурге, а вместе с этим и годовщину существования нашей русской дружины. С гордостью можно сказать, что за прошедший год наша дружина спаялась, окрепла, приобрела разведческий опыт и знания — стала настоящей разведческой семьей. Но это не значит, однако, что нам нужно «почить на лаврах» и ничего дальше не делать. Нужно все время работать над собой, приобретать больше знаний и разведческой практики, а главное, проникнуться настоящим разведческим духом. Помощь ближним, развитие товарищеской спайки, истинной солидарности и безграничной любви к Родине и своему народу, должно неустанно и ежедневно проводится всеми и каждым из нас.

Нельзя не отметить, что за год совместной работы с другими скаутскими дружинами, объединениями в Регенсбургском скаутском комитете, мы достигли полной гармонии и показали на практике возможность истинной межнациональной солидарности.

Нам долг принести глубокую благодарность всем скаутским руководителям разных национальностей, работавших на этом поприще.

Нашим американским друзьям и администрации УНРРА, поддерживавшим нас в трудный организационный период истекшего года, равно как и помогающим нам в настоящее время наше сердечное разведческое спасибо. **БУДЬТЕ ГОТОВЫ!**

ХРОНИКА

Живописная долина и высоты около села Аллинг были за последний месяц свидетелями кипучей скаутской лагерной жизни. Три лагеря, один за другим, были проведены на том же месте, на лесистой горе над речкой Лаабер. Сухая почва, прекрасный сосновый и буковый лес, интересные окрестности обильные скалами и пещерами создавали почти идеальную обстановку для скаутского лагеря. «Почти» приходится сказать из-за одного существенного недостатка лагерного места. На горе не было воды и лагерникам приходилось спускаться к речке на кухню два-три раза в день.

Первый лагерь в Аллинге был лагерем VIII курса для руководителей. 11 курсантов, старших разведчиков и разведчиц, 16 дней провели в серьезных занятиях записывая лекции, упражняясь по скаутской практике. 4 инструктора постоянно пребывало в лагере. Несколько руководителей, разведчиков и гостей посетило курс за это время. Лагерь курса был наименован в честь св. князя Владимира и построен в традиционном разведческом лесном стиле. Березовые ворота с буквой «В» на них, такое же «кресло вождя» у костра со знаком святого Владимира, доска для объявлений сделанная на подобие солнца — символа курсов для руководителей, украшенная шишками, большой вечно-зеленый крест с образом св. Георгия (сделанный искусственным подстриганием и подвязыванием растущего куста) придавали небольшому, уютному лагерю со стройной мачтой облик настоящего скаутского лагеря, построенного умелыми руками в диком лесу.

День курсантов проходил в труде. Расписание дня предусматривало в день шесть лекций. Беседы у костра, устраивавшиеся ежедневно, также всеце-

ло служили подготовке руководителей. У костра курсанты учились говорить ребятам, петь, вести «костер» живо и весело.

Кроме устных и письменных испытаний по семнадцати предметам курса (скаутизм, методика, звеньевая система, психология детства, лагерное дело, организация работы и т.д.), курсанты прошли через множество практических испытаний: показательные сборы, выступления у костра, большие игры днем и ночью, «бег с препятствиями», поход на сутки с заданиями по парам и т.п. Наконец, у последнего торжественного костра, 31 июля, после традиционного принятия кончающих курсантов в руководительскую семью, им были выданы свидетельства и знаки курса с изображением солнца и буквами Б.К.С. — «Будем как солнце!» А на следующее утро новые руководители разъезжались в разные стороны, желая друг другу «счастливой разведки» на новой руководительской тропе.

После VIII курса для руководителей в Аллинге были проведены лагеря Регенбургских разведчиц («Волга») и разведчиков («Варяг»). Оба лагеря прошли с большим успехом. Прекрасная погода благоприятствовала пребыванию ребят в лесу. Несмотря на свою непродолжительность (по пять суток каждый) оба лагеря были полны разнообразной, интересной разведческой деятельности.

Занятия по второму разряду, костры, ночные тревоги, купанье, собирание орехов, ягод и грибов, походы на «Ястребиную скалу» и даже «разведческий бег» сделали Аллинг незабываемым для «Серн», «Чаек», «Медведей», «Лисиц», «Волчат» и «Белочек».

«Кто раз был у лагерного костра, тот к нему вернется!»

«Расти вверх, как могучий дуб, но не стелись по земле, как плакучая ива!»

Новое племя

(Очерки из жизни одного звена).

1. С чего началось.

Собрание штаба отряда подходило к концу. Как всегда, в берлоге, в «углу совета» на пнях положенных вокруг большой модели костра — «пагоды» сидел начальник отряда Кот, сидел его помощник Гарик, секретарь отряда «Слон» и вожаки «Олень», «Бобра», и «Тигра». Однако, на этот раз кроме обычного состава штаба на собрании присутствовало еще одно лицо. Это был юноша лет 16-ти, стройный, смуглый, с непослушными тонкими волосами, падающими то и дело на бровь. Ребята из штаба отряда знали его в лицо, видели его два раза на сборах дружины. Он кажется состоял в круге витязей. Но что ему делать в штабе отряда? Это вопрос мучил всех присутствующих, но в отряде «Господин Великий Новгород» не было принято не во время приставать с любознательными расспросами к начальнику и никто в штабе не торопился спросить Кота о пришельце. Между тем собрание штаба шло своим чередом, как всегда живо и интересно. Просмотрели решения прошлого собрания, по-

говорили о работе всех звеньев, обсудили программу сборов на май. Кот продолжал беседы по проведению 1-го разряда, а затем вожаки «Олень» прочел доклад о прочитанной французской скаутской книжке. Кончилось и это. Должна была начаться традиционная «биржа» — т. е. песни, шутки, свободная болтовня. Тут, наконец, Кот заговорил о госте.

— «У нас, сегодня, ребята, присутствует Олег Туров из круга витязей. Я думаю, что вы его уже все видели на последней чашке чая дружины. Так вот, он старый разведчик, раньше работал в Югославии и теперь хочет перейти на более живую работу. Одним словом он хочет сформировать новое звено в нашем отряде. Имеет лишь штаб отряда что-нибудь против того, чтобы Олег Туров стал вожаком у «Новгородцев»? — Маленькая пауза последовала за этим вопросом. Пять пар пытливых глаз не спускали взгляда со смуглого спокойного лица Олега. Затем заговорил Боб вожака «Бобра».

— «Откуда же он ребят наберет? В лагере маль-

чиков для разведчиков уж и не найдется. Разве что для волчат?»

Кот улыбнулся: — «Не бойся. Из других звеньев претягивать не будет. Олег сам живет в городе и хочет собрать ребят, которые живут разбросано в городе, ходят в разные школы. У него уже есть на примете несколько человек.

— «Пока шестеро» — заговорил Олег. — «Я надеюсь, что всех удастся привлечь. Это ребята уже не маленькие, в среднем 14 лет. Почти все были раньше в разных местах скаутами.»

— «Олег хочет заинтересовать их разведческой практикой» — вставил Кот.

— «Они возмущены за второй разряд». — «Сразу за второй?» — ревниво естрепенулись «Новгородцы».

— «Да, мы признаем ребятам то, что они провели в разведчиках раньше.» Вожак замолчал, но смотрел довольно скептически. «А как же бу-

дет называться новое звено?» — спросил Боб. — «Пока никак», — коротко ответил Олег.

— «Вот тебе на!» — удивились «Новгородцы».

— «Как же это звено, и без имени?»

— «Мы не будем вперед выбирать имени, а поставим его заслужить». Кот заключил разговор:

— «Ну, ребята, пожелаем новому вожаку счастливой разведки!» Олег крепко пожал руки всему штабу. Во всех глазах он читал любопытство, даже сомнение: «Посмотрим, как справишься с таким делом!» — «Да здравствует звено пке!» крикнул Боб. Олег усмехнулся: — «Называйте его пока Новое племя.»

Отзвучали последние слова скаутского гимна и штаб разошелся. На улице темно. Олег шагнул по привычке быстро, слегка нагнув голову и вематрировался в сумерки напряженно думая о чем-то.

(В следующем номере: Странный сожак)

«На тропе разведки твоя первая цель:
найти друзей со всем миром!»

Лето -- пора разведки, лесных игр

Знаете ли вы эти игры?

Почная охота. Лагерь поднимается по тревоге. Один разведчик заранее предупрежденный и посланный руководителем бежит вокруг лагеря в лесу, время от времени давая свисток. Остальные его ловят. В темноте это создает большое оживление и вызывает много забавных случаев.

Ружье против стрел. Один или два траппера засев на холмике в лесу отбиваются от индейцев. Индейцы подкрадываются с трех сторон. Они вооружены стрелами (шинками), которые они должны подкрадываясь, добросить до трапперов. Трапперы же имеют ружья, бьющие на любое расстояние. Если индеец поднялся, чтобы перебежать или показаться при подползании, трапперы громко считают (называя в кого стреляют): раз-два-три-четыре-... Если до десяти индейцев не исчез из вида, он считается убитым. Игра кончается гибелью всех индейцев или гибелью трапперов, в случае если хоть одна шинка упала в расстоянии двух шагов от них.

Слежка за экспедицией. Таинственная экспедиция (одно-два звена) отправляется в неизвестном направлении и с неизвестным заданием. Редакция газеты «Эхо мира» посылает в догонку ей группу репортеров (одно звено) для раскрытия тайны экспедиции. Репортеры стараются выследить путь сле-

дования экспедиции. Экспедиция может брать в плен замеченных репортеров и делать засады. Однако, если все репортеры соберутся вместе на них нападать, можно только равным или большим числом ребят. Экспедиция проигрывает, если до конца пути не «оторвется» от репортеров. Репортеры проигрывают, если половина из них взята в плен, если они окружены или если потеряют след экспедиции.

Подкрадывание к «олень». Один разведчик «олень», стоит на месте, может поворачиваться кругом и приседать но не смеет сходить с места. Другие разведчики разбегаются по лесу и по знаку свистком начинают подкрадывание к «олень». Если «олень» замечает кого-нибудь, он приказывает ему встать. Игра кончается по свистку через определенное время. Побеждает тот, кто ближе всего подкрался к «олень». Можно играть так, что «олень» обязан окликнуть подкрадывающегося по имени. Вариант игры: «олень» стоит с завязанными глазами. Почва подкрадывания должна быть полна кустов, сухих веток, листьев. Если «олень» слышит шум, он показывает в том направлении и подкрадывающийся разведчик должен встать. При этом варианте лучше иметь при «олене» судью игры. Игра может кончиться, в этом случае, когда один из разведчиков дотронется до самого «олень».

PO DRODZE WŁASCIWEJ

Często zauważyć można młodzieńca, który, wywieziony przymusowo do Niemiec, wytracony z normalnego życia, przez sześć lat patrzył na dziejące się wokół niego barbarzyństwo. Coż dobrego mogli w duszy jego i umyśle zaszczerpić ci chorzy moralnie gniebiciele? Dzisiaj, i on — chory — nie zdrowego z siebie dać nie może. Wzbudza uczucie żalu, przykrości.

Jakże inaczej zachowuje się jego rówieśnik — w krótkich spodenkach, z lilijka harcerską na ramieniu.

Zawsze pogodny, wesół, uśmiechnięty — świeci przykładem.

To harcerz!

Tam, gdzie praca — tam już jest.

Nie pyta o zapłatę, nie czeka nawet na podziękowania; jest zadowolony, bo może, jak harcerski zwyczaj²⁾

nakazuje, po spełnieniu dobrego uczynku, rozwiązać węzeł na dusicie, rano zawiązany.

To wartościowa jednostka o dobrych i zdrowych zasadach. Takich nam trzeba wychować jaknajwięcej. Z takiej „cegły” budować możemy spokojnie wspólnie gmach naszej przyszłości.

Najgorętszym życzeniem moim jest, by wszystka młodzież w jaknajkrótszym czasie znalazła się w szeregach Harcerstwa, gdzie pod kierunkiem oddanych ważnej sprawie kierowników, może spokojnie kształtować swój umysł i ducha, oddając w ten sposób największe przysługi wspólnej, wielkiej sprawie.

Jożef Lesniowski,
Burmistrz Osiedla Polskiego

Kochane Druhny!

Chłopcy moi najdrożsi!

Z uśmiechem patrzę na Was i na Waszą pracę.

I uśmiech zakwita na Waszych twarzach, jako odpowiedź. Uśmiech, w którym jest tak wiele...

Rozumiemy się!

Jednych z Was już dawniej, innych przed kilkoma miesiącami, a niektórych zupełnie niedawno pociągnęło coś na szluzkę harcerskiej gry. Znaleźliście na niej tyle zadowolenia, tyle niezaznanych przedtem przeżyć, tyle wielkich prac do wykonania, że... oto uśmiech rozjasnia Wasze twarze.

Hej! Młodzi Przyjaciele Moi!

Dobrze jest razem, ramie w ramie, iść po szlaku wytyczonym przez innych, doświadczonych. Dobrze jest też samemu przebijac przez gestwiny drogi dla innych...

Dobrze jest, po dniu pełnym trudów, zasiąść w kregu wieczornego ogniska i w piosence harcerskiej się zjednoczyć. A jak miło uczynkiem dobrym troskę czyjaś — w radość przemienić...

Dobrze się stało, że do tej pracy stanęliście. Tam Wasze miejsce i przydział dla polskiej młodzieży najwłaściwszy.

A gdy przyjdzie czasem moment trudniejszy, gdy zdawać Wam się będzie, że nie podolacie zadaniom, że mało Was do pracy ponad siły — to pamiętajcie wtedy, że nie jesteście sami. Razem z Wami, tym samym szlakiem idą rozsiadani po całym świecie polscy harcerze i harcerki. A jest nas siła.

Nie chcę Was nudzić liczbami, ale warto wiedzieć, że harcerzy w Stanach Zjednoczonych jest kilkadziesiąt tysięcy, że harcerki i harcerzy na terenie Francji, Belgii, czy Włoch liczy się na tysiące, że zna harcerskie mundury i harcerska piosenka południowa i północna Afryka, tajemnicze Indie; że w cieniu świętych murów Jerozolimy ćwiczą się polscy chłopcy i dziewczęta.

A drużyny harcerskie w Syrii, Liban, na Dalekim Wschodzie, w Południowej Ameryce i wiele, wiele innych. No, a wreszcie całe Niemcy, z tysiącami młodzieży harcerskiej w każdej okupacji.

Wspaniały pisarz angielski, Kipling, którego dzieła długo jeszcze będą służyły jako materiały do prac harcerskich, a szczególnie zuchowych, nauczył nas w swojej „Księdze Dżungli” puszczańskiego hasła: — „Ja i ty — jesteśmy jednej krwi.”

Kto w dżungli znalazł to hasło i umiał je w porę wypowie-

dzieć, ten często uniknął śmierci w pazurach silniejszego, lub nawet znalazł przyjaciela w potrzebie.

I my wędrujemy poprzez dżunglę i nam też często potrzebna bratnia dłoń.

Pamiętajmy więc: — „Ja i ty — jesteśmy jednej krwi!”

Nachodzi mnie wspomnienie pewnej chwili niezapomnianej. Ostatnie przed drugą wojną światową Jamboree. Świa-

towy zlot skautow w Holandii, na szmaragdowych lakach pod Vogeleezang.

Na wysokiej trybunie, ponad morzem głów wzniesionej, przed mikrofonem, uśmiechnięty Naczelny Skaut Świata — general Sir Robert Baden Powell... Przed nim, u jego stop ponad trzydzieści tysięcy młodzieży z całego świata. Oczy jego ogarniają rzesze skautowej braci i jakby czegoś szukały, wędrują poprzez coraz to inne gromady

...„Oto patrzę na Was, zgromadzonych tu z całego świata i jakos nie umiem cieszyć się tak, jakbym chciał w takiej chwili.

Zycie moje poświęciłem idei zjednoczenia młodzieży całego świata w jedną rodzinę. Zycie moje miało ten cel, aby, wychowana w skautowych szeregach, młodzież, przeprowadziła na całym świecie zjednoczenie narodów i raz nareszcie oddaliła na zawsze widmo wojny.

Dzisiaj stary już jestem, nad grobem stoje i przyznaje, nie

osiagnalem tego celu. Nie udalo mi sie. Wiem, ze jeszcze Wam przyjdzie sie ciezko skrwawic w jednej z najstraszniejszych wojen... Ale ja juz tego nie przezyje...

Nie tracicie jednak nadziei. Wy jesteście mlodzi i macie przed soba daleka jeszcze wedrowke. Wy jeszcze szukajcie nowych drog — moze bedziecie w szukaniu szcieszliwsi...

Na te najtrudniejsza z wedrowek, daje Wam znak i go-dlo. Oto „Laska Jakubowa“, przy pomocy ktorej, zeglarze przed wiekami, nie znajac jeszcze kompasu, drogi szukali, na morzach dalekich zablakani.

Szukajcie i Wy. Moze Wam uda sie znalezc te drogi, po ktorych ja juz nigdy nie bede mogl pojsc...”

Skonczyl Naczelny Skaut.

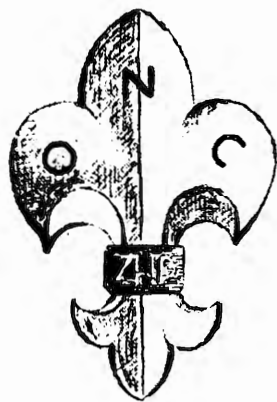
Zaopatrzeni w doskonale tlumaczenia, rozumielismy kazde slowo. Dziwna cisza panowala dlugo po jego przemowieniu.

Ubostwiany przez miliony mlodziezy calego swiata Bi — Pi (tak nazywano Baden Powella) wszystko dokladnie przewidzial. Ciezko skrwawila sie mlodziez w ostatniej wojnie.

Runely w gruzy najpiekniejsze, czasem najdrozsze na swiecie, miasta. Zawalily sie z loskotem nadzieje.

I moze poto dzialo sie to wszystko, abym ja mogl w czasie

okupacji, w Lodzi, wymienic skrycie przed dozorujacym Niemcem silny uscisk lewej reki z przypadkowo spotkanym przy wspolnej pracy jencem w mundurze angielskiego zolnierza.

Spostrzegl na rekawie mojej starej bluzy instruktorskiej, a wtedy roboczej, ciemniejsza plame po odprutej lilji harcerskiej i usmiechem sie przede mna wylegitymowal.

Ile w tym naszym uscisku dloni bylo serdecznych uczuc i mocy. Jak ostro blysnely oczy...

Moze istotnie poto poplynely strumienie krwi, aby dzis znowu, na ziemi pokonanego wroga, zasiasc mogli przy ognisku mlodzi chłopcy i dziewczeta, przedstawiciele kilku narodow.

Pomyslmy o tym w pierwsza rocznice powstania w Regensburgu Miedzynarodowej Organizacji Skautowej.

Pomyslmy o tym wszystkim, Moi Mlodzi Przyjaciele i podniesmy z zapomnienia porzucona na dzwiek wojennych trabek — Laske Jakubowa...

Raz jeszcze — p r o b u j m y !

Krokodyl.

TRZY PIORA

— Jadziu, czy widzialas te nowa?
— Bylas z nia w parku, prawda? Widzialam.
— I co o niej sadzisz?
— Trudno cos powiedziec o czlowieku widzianym przelotnie i z daleka.

— Prosila mnie o przyjecie jej do naszej druzyny.
— No i co ty na to?
— Wiesz, jak niechetnie dziewczeta widza wsrod nas nowiczuski. Tworzymy zgrany zespol, jest nam z soba dobrze i moze nie warto przez przyjmowanie nowych ryzykowac, ze ten duch druzyny, to wspaniale zycie sie, ulegnie zachwianiu.

— Zgadzam sie z toba w zupelnosci.
— Tylko, ze ona sprawia bardzo sympatyczne wrazenie. Ma za soba kilka lat sluzby, prowadzila tam zustep, a przytem duzo slyszala o naszej druzynie i bardzo mnie prosila by ja do nas przyjac.

— A mozeby jednak...
— Wiesz, zrobimy probe. Przekonajmy sie, czy ona moze znalezc sie wsrod nas.

— Jak ty sobie to wyobrazasz?
— Zobacysz.

* * *

„Nowa“, Krysia Kolczycka, pracuje w sklepie jako sprzedawczyni. Przez caly dzien usmiecha sie do klienteli, odwazajac cukier, make czy sol, lub pakujac w gruby papier zolte kawaly mydla. Jest juz zmeczona.

Do sklepu wchodzi mloda, dziewczyna.

— Czym moge pani sluzyc?

— Prosze dwa kilo cukru, paczke herbaty i duze pudelko sardynek.

— Prosze bardzo.

Kilkanaście sprawnych ruchow i zamowienie juz zapakowane.

— Szesz zlotych, dwadziescia piec groszy.

— Prosze.

Kupujaca szybko wychodzi.

— Przepraszam pania, ale pani zaplacila jeden zloty za wiele. Prosze spowrotem.

Klientka dziwnie sie usmiecha, przeprosza za nieuwage, wychodzi.

* * *

Wreszcie dzien pracy Krysi skonczony. Zmeczona wraca do domu. Przed jedna z mijanych bram dwie dziewczyny mozola sie z ciezkim wozkiem. Widocznie ciezki ladunek, bo kola opieraja sie przed przekroczeniem scieku.

Jedno spojrzenie, usmiech i oto juz Krysia razem z nimi pcha ciezki wozek. Jakos dziwnie latwo wtoczyl sie do bramy.

Dziewczeta usmiechaja sie do siebie.

— Dziekujemy!

* * *

Dom juz tuz, tuz.

Wreszcie znajoma brama, schody, pierwsze pietro, drugie; oto juz drzwi.

Krysia zatrzymuje sie zdumiona.

Za futryna zatknal ktos trzy piora. Czarne piora.

Ostroznie wyjmuje je Krysia i oglada uwaznie. Nic szczegolnego. Trzy zwyczajne wronie piora.

Zamyslona Krysia wchodzi powoli do mieszkania i mysli dlugo...

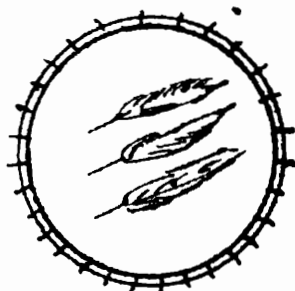
Nagle usmiech rozjasnia twarz dziewczyny. Juz wie! Juz rozumie!

* * *

Przez nastepne trzy dni Krysia przezyla wiele trudnych chwil. Zrozumiala, ze jest poddawana probie i to jednej z najtrudniejszych, bo probie milczenia.

Aby zdobyc sprawnosc „trzech pior“, harcerka musi przez trzy dni milczec, nie zamieniajac z nikim, poza koniecznoscia przy pracy zawodowej — z nikim ani slowa.

Ciezko bylo Krysi, bo czesto byla prowokowana przez harcerki do rozmowy.

Trudno milczeć, kiedy słowa aż rwa się same.

Tak trudno czasem zapanować nad sobą i przemilczeć, kiedy chciałoby się radosną nowinę natychmiast przekazać komuś bliskiemu.

Ale Kryśka wiedziała czego chce, czego od niej się spodziewają i dlatego wytrwała.

* * *

— Druhenki, uwaga! K r a g!

Sprawnie stanęły wszystkie, tworząc zwarte, zamknięte koło.

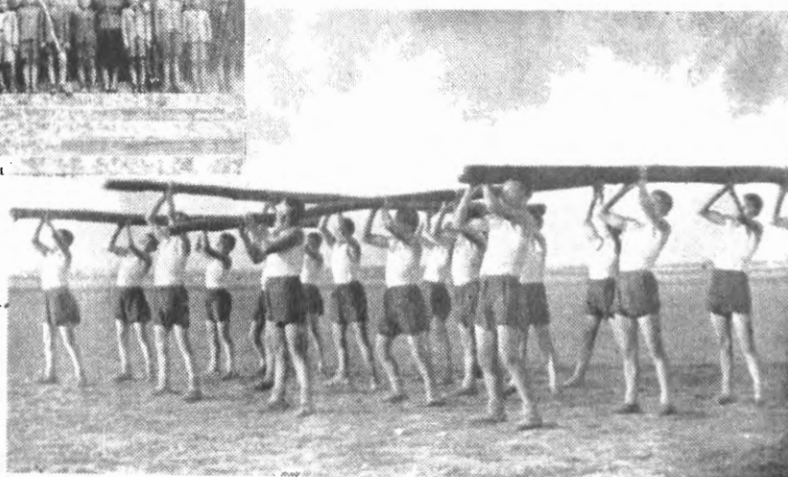
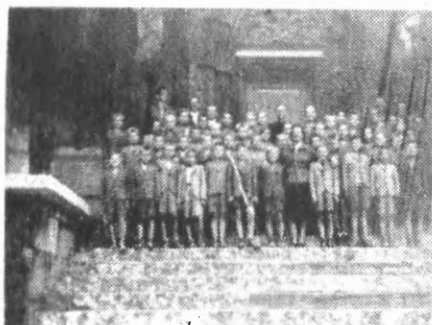
— Po przeprowadzeniu próby, zdecydowałam się przyjąć Kryśkę do naszej drużyny. Jestem przekonana, że znajdziecie w niej dzielną i pewną przyjaciółkę. A ty, Kryśko, wiedz o tym, że odtąd masz trzydzieści cztery siostry i przyjaciółki najwierniejsze. O t w o r z y c k r a g!

W łuce, powstałej w zwartym dotychczas kole, stała Kryśka. Z prawej strony i z lewej strony wyciągały się do niej dłonie.

Za chwilę mocny uścisk jednoczył gromadę...

Maryla.

Rok temu...

A dziś...

SCOUT

cināšanas, atceres dienai
1945 – 1946 g.

Latviešu skauti svinīga parādē UNRRAs laukumā Regensburgā;
Latvian Scouts by the Solemn Parade in Camp UNRRA Team 12²

Airites skautu vienības skauti un gaidas
jūlija 1946

Latvian Scouts and Guides Group
in Camp UNRRA July 1946

Padītāju konferences prezidijs Ambergā 13. un 14. aprīlī 1946.
vad. A. Kiploks, vad. V. Kletnieks vad. A. Zemgals
Latvian Scout leader Conference in Amberg,
13. and 14. April 1946

Latvju himna

Mes gribam but kungi, musu dzimtāja zeme,
Mes gribam te pasi sev likumus lemt:
Ta zeme ir musu, tas pilsetas musu, —
Mes negribam lūgt to, kas musu, bet jemt.

Ta zeme ir musu, tas pilsetas musu,
Un musu si Baltajā jūrā mūždien;
Musu tevi te cieta, musu asins te lieta, —
Viss, viss pie šīs zemes simtu saiten mūs sien.

Musu tevi te cieta, musu asins te lieta, —
Ta zeme ir musu, ir musu — jā gan!
Caur simtgadu spaidiem, zem varmaku spaidiem,
So baltdienu vēl dzidri musu mēle te skan.

Ta zeme ir musu, tā Dieva un Laimas
Latvju tautai sensenis līdzdotaīs pūrs.
Ta zeme ir musu, to nedos vairs svešiem
Ne zengals, ne latgals, ne selis, ne kurs.

Pludonis

Cik mila esi Latvija

Cik mila esi Latvija,
Tu mana dārgā tēvija,
Ar savām zālām bērztālam,
Ar savām druvām bagātām.

:-: Kas tevī karsti nemīlo, :-:
:-: Nav vērts, ka tevi apdzīvo :-:

Es tava klepī piedzimis,
Pie tavas krūts es uzaudeis,
Tu mans laimes supulis,
Kas vien man ir — no tevis viss.

:-: Ka bērnu mani svētījis, :-:
:-: Kad dzīvība man vadijī :-:

Arvien vēl šo svētību
Pie sevis visur nomanu;
Es tamdēl tevi mīlešu,
Līdz nāves miegā aizmīgsu.

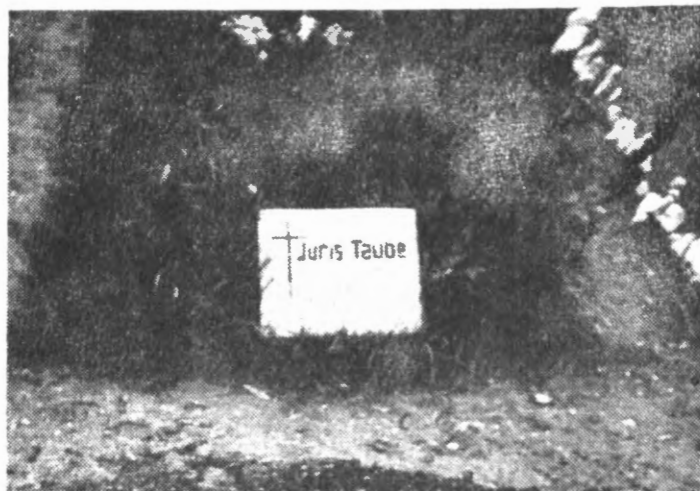
:-: Tād tava klepī tiesām man :-:
:-: Būs mila, salda dūsesana :-:

REGENSBURGAS LATVIEŠU SKAUTI ATCERAS MUSU KARAVIRUS

6. augustā pagājis viens gads kad no ievainojumiem miris Latvijas armijas Plkv.-leitn. Juris Taube. Airītes skautu vienība pulkvedi klusi pieminēja. Š. g. 21. aprīlī Airītes vienības skauti sarīkoja viņam plāsu piemināšanas aktu, klat bija arī mīrusa karavīra laulātā draudzene Elvira Taube un dēls Modris Taube.

Latviešu skauti pulkvedi nekad neaizmirsīs.

Pulkv.-leit. Jura Taubes kapa Centralos kapos Regensburgā
Latvian Colonel Juris Taube, dead in Regensburg, 6. August
1946. Latvian Scouts take a funeral service for him

WHITE RUTHENIAN SCOUT

Міжнароднай скаўцкай асацыяцыі у Регенсбургу

ПРЫВІТАНЬНЕ АПАКУНА КРЫВІЦКІХ (БЕЛАРУСКІХ) СКАУТАУ АМЭРЫКАНІКАЕ ЗОНЫ.

Як апякун Крывіцкіх (Беларускіх) скаўтаў у Амэрыканскай зоне й сябра Міжнароднае Скаўцкае Асацыяцыі у Регенсбургу, гарача вітаю рэгенсбурскіх скаўтаў усіх нацыянальнасьцяў з нагоды першых угодкаў паўстаньня Міжнароднае Скаўцкае Асацыяцыі.

Нашая беларуская моладзь, выкінутая ваеннай вихурай за межы свае Бацькаўшчыны, знайшла сабе месца ў сям'і міжнароднага скаўтыngu. Тут нашая моладзь, сустрэўшыся з моладзямі ўкраінскай, польскай, літоўскай, латыскай і расейскай, увайшла зь імі ня толькі ў бліжэйшы кантакт, але і ў супрацоўніцтва ды дабрароднае спабарніцтва. Праца Міжнароднае Скаўцкае Асацыяцыі за год пераканала яшчэ раз у непахіснасьці сяброўства й братоўства скаўтаў усяго сьвету.

Гейсакі в баварскім лесе

Аўтамашына, напханая да апошняга вясёлымі людзьмі ў зялёных уніформах уперамешку з нуднымі рэчамі, выехала на вуліцу.

— Тры! — чатыры! — і ўсе грывнулі хорам: «Бы-вай-це зда-ро-вы!» Мурлы селішча адказалі паважным басам: «Бы-вай-це!» Тымчасам на гару рукавоў ускараскаўся гарманіст, і дрэвы па баках дарогі затанцавалі, прысьпяваючы тэмп і памахваючы ў такт музыцы галінамі. Яны так захапіліся скакамі, што вясёлым ездаком даводзілася часта нагінацца, калі сукаватая ручышча танцора праносілася з шумам над галовамі, на машыне падпывалі. Аднак, дрэвы хутка «стаміліся», засапіліся й асталіся ад машыны. Іх заступілі шэрыя камяні скалаў. Гэтыя былі зацяжкімі, каб танцаваць, але затое выказаліся добрымі сьпевакамі. Родная песьня, імкнучы з машыны, што імчала сама ўсё далей, зь іхнай дапамогаю ўзнялася аж да сонца, адбілася ад яго й заліла палі й горы, паплыла ў сьвет разам із шырокім Дунаем.

Нажалі, ўсе добрыя рэчы хутка канчаюцца. Сьціх матор, спынілася машына і разам зь песьняй згасла сонца. Малых схавалі ў гатовы ўжо шацёр, сярэднія муклі пад дажджом і чакалі на старэйшых, якія таксама муклі, ставячы для іх шатры.

Позна увечары, калі сон панаваў у лягеры й дождж зь ветрам супольна вялі калыханку, пры вогнішчы, што больш сінела пад цуркамі вады, якая сыякала ў яго б'дзіам па нябачаных трубачках, можна было бачыць постаць сьпяж-нога. Наскрозь прамоклым голасам сьпяваў ён панура песьню:

Я свой сыяг сыпэрагу.

Калі ўсе людзі сьпяць...

Я адзін без шатра

Абмакраву, перажэра! О-о-о — ой!...

Вогнішча засінела й згасла. Неда знайшоў сабе прытулак і заснуў сыяжні. Цішыня. Толькі шапаццё па лістох буйных кроплі блежючага дажджу.

Пісаць аб усім спаратку: зашмат вады. Паплывуць і разьлезуцца ад дажджу мае ўспаміны. Каротка сказаўшы, было мокра й цікава.

Неба ўрэшце выплакала ўсю сваю тугу, лес пагусьпеў, падыйшоў бліжэй і ахутаў змрокам шатры. Надыйшла найлепшая гадзіна дня.

Шмат страціў той, хто ня бачыў і ня чуў хору, так знаёмага ўсім із спэны. Для яго й для кампазытараў, што пісалі песьні, гэта была найбольшая удача. Калі заміж кудісаў — хвой, заміж лямпачак рампы вясёла сыпле іскрымі скаўцкае вогнішча, а зала з найлепшай у сьвеце акустыкай — увесь магутны лес, эх, варта было паслухаць!...

З. Алесіч.

Хача крывіцкія скаўты — толькі звычайныя «Д.П.» — воляю лесу й адлучаныя ад Міжнароднае Скаўцкае Асацыяцыі ў Регенсбургу, але іх лучаць з Вамі аднолькавыя імкненьні: гэта — праца на карысьць агульна-людзкіх ідэалаў і свайго народу.

З нагоды першых угодкаў я й жадаю Міжнароднай Скаўцкай Асацыяцыі ў Регенсбургу як найлепшых вынікаў і ў далейшай працы.

Няхай жыве сусьветны скаўтынг!

Няхай жыве Міжнародная Скаўцкая Асацыяцыя ў Регенсбургу!

Напугатое! Сноб! Чужай! Есі мядзі! Будь гетш!

СКАУЦКАЯ МАРШОВАЯ.

МЫ ВЕРЫМ У ПРАДУ І ГОНАР,
МЫ ЛЮБІМ ЖЫЦЦЕ І ЛЮДЗЕЙ,
БУРЛІЦЬ НАША СІЛА, ЯК МОРА,
ВЯСЕЛА НАПЕРАД ВЯДЗЕ.

САПРЭТЫЯ СОНЦАМ КРЫВІЦКІМ
І ВОДАРАМ НІУ ЗАЛАТЫХ,
БАХАЕМ МЫ УСЕ БЕЗ ГРАІЦАУ
КРЫВІЦКІНУ, КРАЙ СВОЙ СЬВЯТЫ.

ХАЙ Б'Е ПРОСТА У ВОЧЫ НАМ ВЕДЕР,
МЫ ВЕРЫМ У ДОЛЮ ОВАЮ,
І КАЗНЫ, ХТО У ЗОРЫ ІМЭНІЦА,
АДНУ З НАМІ ТВОРЫЦЬ СЯМ'Ю.

МЫ ВЕРЫМ У ПРАДУ І ГОНАР,
МЫ ЛЮБІМ ЖЫЦЦЕ І ЛЮДЗЕЙ,
БУРЛІЦЬ НАША СІЛА, ЯК МОРА,
НАПЕРАД ДА ПЧАСЬЦЯ ВЯДЗЕ.

ХРОНІКА

ВЫЗНАЧНЕЙШЫХ ПДЗЕЯУ КРЫВІЦКАГА СКАУТЫНГУ

15. XI. 1945. г. — Першая зборка ў справе Крывіцкага Скаўтыngu.
10. XII. 1945. г. — Арганізацыйны сход крывіцкіх скаўтаў.
16. XII. 1945. г. — Выбары кіраўнікоў.
5. I. 1946. г. — Першая сустрэча усіх скаўтаў Регенсбургу.
24. III. 1946. г. — Высьвячэньне Скаўцкага сыягу Рэгенсбурскіх крывіцкіх скаўтаў.
21. IV. 1946. г. — Удзел у вагульным скаўцкім вогнішчы усіх нацыянальнасьцяў над Дунаем.
5. V. 1946. г. — Скаўцкае сьвята сьвятога Юр'я — патрона скаўтаў.
21. VI. 1946. г. — Удзел у вагульным скаўцкім вогнішчы.
26. V. 1946. г. — чы усіх нацыянальнасьцяў (у межах сьвята «ДП»).
11. VI. 1946. г. — Лягер крывіцкіх скаўтаў над Дунаем.
2. VII. 1946. г. — Удзел у гульні, арганізаванай Міжнароднай Скаўцкай Асацыяцыяй. За крывіцкімі скаўтамі — 1-ае й 2-ае месца.
6. VII. 1946. г. — Удзел у 1-ым Зьлёде Крывіцкіх Скаўтаў на Чужыне.
8. VII. 1946. г. — таў на Чужыне.

Redaktor: SM. Jaroslaw Kuzil, Ukrainien

Red. Koglegie: Rov. Dobrodejew, Orth. - SM. Czerwinski, Pol. -
Rov. L. Bérzinš, Latv. - Ass SM. Semeonow, Belor.

Permitted by UNRRA, Team 120. International Scouts Association
Satz und Druck: Mittelbayerische Zeitung, Regensburg